

Medierea

Continuăm seria articolelor destinate examinării alternativelor legale la procesele civile tradiționale din instanțele americane, prin prezentarea medierii.

Deși de multe ori nu este înțeleasă cum trebuie, medierea este una dintre cele mai eficiente alternative la tradiționalul proces ce are loc într-o instanță. Fiind foarte des confundată cu procedura înrudită a negocierii legale, medierea a fost definită ca o fiind o „negociere îmbunătățită”. Sub îndrumarea unei a treia persoane neutre – mediatorul – părțile își expun divergențele și își prezintă fiecare propriile interese.

În general, medierea este o procedură voluntară, pentru desfășurarea căreia este necesar consimțământul ambelei părți. O excepție notabilă de la medierea voluntară este medierea dispusă de o instanță judecătorească, unde judecătorul pune în vedere părților să încerce să ajungă la o înțelegere. De obicei, o astfel de procedură durează o zi întreagă. Dacă nu ajung la un compromis, părțile se întorc în instanță și își încredințează soarta analizei subiective a unui judecător sau a unui juriu.

Spre deosebire de negocierea legală, medierea introduce un nou element: părțile. Deși angajarea unui avocat nu este obligatorie, de obicei părțile sunt asistate de un consilier legal. În mediere, rolurile de avocat și client sunt de multe ori complementare. Avocații încadrează disputa în cadrul legal aplicabil, în timp ce clienții expun faptele așa cum s-au întâmplat din punctul lor de vedere. În timp ce majoritatea negocierilor au loc „la umbra legii”, se observă că într-o mediere de multe ori regulile de drept sunt neglijate, dându-se astfel părților posibilitatea de a ajunge la o rezoluție.

Există două feluri competitive de mediere. Într-o primă variantă, părțile se pot întâlni cu mediatorul fără ca cealaltă parte să fie prezentă la discuție. În această situație, părțile pot încredința mediatorului informații sau propuneri strict confidențiale. La rândul său, mediatorul poate să dezvăluie informațiile obținute de la cealaltă parte, însă numai în măsura în care a fost autorizat să facă acest lucru. La propunerea uneia dintre părți, sau la sugestia mediatorului, participanții la mediere se pot întâlni în particular cu mediatorul ori de câte ori este necesar pentru a se ajunge la o înțelegere. Aceste întâlniri ale unei singure părți cu mediatorul pot avea loc prin întreruperea procesului medierii și au rolul de a scădea tensiunea de la masă. Într-o subvariantă, părțile nu se află niciodată față în față în aceeași încăpere. Mediatorul acționează ca un intermediar între părți, pentru a transmite informațiile. Un fost Secretar de Stat al Statelor Unite, Henry Kissinger, a devenit celebru pentru folosirea acestei „subtile diplomații” în conflictele internaționale.

Prin contrast, o a doua variantă a medierii nu permite părților să se întâlnească cu mediatorul în particular. Susținătorii acestui model consideră că o dezvăluire completă a întregii situații acționează ca un catalizator, rezultatul fiind mai eficient dacă părțile au posibilitatea de a se întâlni față în față, pentru a-și înțelege reciproc frustrările și a înțelege mai bine punctul de vedere al adversarului.

Cel mai important beneficiu al medierii este că părțile dețin puterea de a dirija procesul. În loc să își încredințeze soarta unui juriu format din 6 sau 12 necunoscuți, participanții la mediere au posibilitatea de a găsi soluții creative pentru conflictul lor. Spre deosebire de un verdict al unui juriu sau de o sentință judecătorească, soluția recomandată de către mediator nu este obligatorie. La sfârșitul procesului, participanții pot accepta propunerea mediatorului, o pot modifica, sau pot să nu o ia în considerare deloc.

Medierea s-a dovedit a fi deosebit de utilă în procesele de divorț și în custodii, în disputele dintre proprietar și chiriaș, sau în rezolvarea neînțelegerilor între vecini. Pe scurt, medierea este o metodă de preferat ori de câte ori se dorește prezervarea sau restabilirea relațiilor dintre părți. Prin implicarea părților, care sunt familiare cu circumstanțele disputei, un mediator experimentat poate conduce discuții productive, care scad animozitatea dintre participanți și au de multe ori rezultate excelente.

Medierea nu poate fi considerată ca fiind un panaceu pentru toate conflictele interpersonale. Fără nici o îndoială însă, această metodă de rezolvare a disputelor permite părților să aibă un cuvânt de spus în procesul soluționării conflictului și o posibilitate unică de a influența rezultatul prin forțe proprii. La sfârșitul procesului, oamenii apreciază această autonomie mult mai mult decât o simplă hotărâre judecătorească dispusă într-o sală de judecată.

Av. Elena Moldovan, fost judecător român, este consilier la White & Associates, P.C., o firmă de avocatură specializată în imigrație și metode alternative de rezolvare a conflictelor. Puteți lua legătura cu d-na Moldovan prin email la evm@dmwlawfirm.com sau la telefon (212) 233-0060.